

Nyt fra **ASSISI-KREDSSEN**

September 2013

nr. 80

INDHOLD:

ASSISI-KREDS DATOER

Efterårsmøde	<i>side 3</i>
Fra Assisi-turen maj 2013	<i>side 4</i>
Fra Mariboturen	<i>side 12</i>
Forårsrejse 2014	<i>side 15</i>
Bestyrelsen	<i>Side 16</i>

- 28. sept. - 5. okt.: Assisi-rejse
- 16. november: Efterårsmøde med foredrag af lektor, theol. dr. Niels Christian Hvidt
- 22. februar: Årsmøde
- 16. - 24. maj: Assisi-rejse

Har du betalt dit kontingent?

Det koster mange penge at sende rykkerskrivelser ud til medlemmer, der ikke har betalt kontingent.

Det vil vi gerne undgå, så derfor skal vi bede medlemmer, der ikke har betalt kontingent på girokortet, der fulgte med blad nr. 78 (Februar 2013).

Medlemmer med ældre kontingentrestancer vil blive slettet af medlemslisten, og det vil jo være ærgerligt.

Kontingentet er:

- * 100 kr. for enkeltmedlemmer
- * 150 kr. for par

Kontingentet kan indbetales på giro 225 1949 eller ved en netbank-overførsel til reg. nr. 3186 konto 225 1949. Husk at anføre navn på den eller de personer, som indbetalingen vedrører.

Kasserer Lotte spejder efter din kontingentbetaling!

Efterårsmøde

16. november 2013

Dette års efterårsmøde afholdes i
lørdag d. 16. november i ~~Enghave Kirke~~

i **Absalons Kirke, Sdr. Boulevard 73, København V**

Vi begynder kl. 11 med gudstjeneste i kirken, hvorefter der er frokost.

Dagens foredrag er ved theol. dr. Niels Christian Hvidt:

Hans emne er:

Kan bjerge flytte troen?

Betaling for deltagelse i efterårsmødet er 100 kr., som også dækker betaling for frokost og kaffe.

Niels Christian Hvidt er lektor ved Forskningsenheden Helbred, Menneske og Samfund, Institut for Sundhedstjenesteforskning, Det Sundhedsvidenskabelige Fakultet, Syddansk Universitet

Han teologisk uddannet fra Københavns Universitet og Gregoriano Universitetet i Rom.

Han har særlig forsket i forholdet mellem tro og undere. Han arbejder særligt med den problemstilling om der er sammenhæng mellem religiøs tro og helbred.

ASSISI -TUREN

24. maj -1. juni 2013

"Herre, gør mig til redskab for din fred" – lige siden jeg var ganske ung, har jeg kendt til denne bøn og sang den akkompagneret af min guitar. En bøn, vi lærte børnene i den lokale FDF/FPF kreds i Midtjylland.

En bøn, der er aktuel til alle tider, i dag måske endnu mere end nogensinde før? Vort land er krigsførende. Vi er selv et terrormål. Det kan være farligt at sige, at man kommer fra det lille land, Danmark, når man rejser ude i den store verden.

Den store verden er rykket tæt på os. På Amagerbro, hvor jeg har mit virke, lever

vi i den globale landsby. Over 70 nationaliteter lever på Amager. Det multikulturelle og multireligiøse er en virkelighed, man kan se, smage og føle. Det betyder også uenigheder, forskellige forventninger, forskellige skikke og traditioner. Men vi lever i samme bydel, børnene går i de samme skoler. Vi bør dø om dø med hinanden. Vi indånder den samme luft, nyder den samme sol, svømmer i det samme vand. Vi holder noget af hinandens liv i vore hænder.

Hvordan skaber vi fælles forståelse og samhørighed i denne smeltedigel?

Det var nogle af de overvejelser, der gjorde, at jeg længe havde ønsket mig en tur til Assisi. Jeg ville så gerne opleve Frans' Assisi. Opleve på egen krop de steder, hvor Frans' liv havde taget en afgørende vending. Opleve inspirationen fra Assisi, der har spredt sig til hele verden. En bevægelse fyldt med glæde og lys. En inspiration, der altid har fungeret som et korrektiv til den kristne kirke som organisation og institution. Ja, og hvad der er endnu vigtigere: har talt dybt ind i menneskers liv og inspireret til at leve i en enkelthed med medfølelse og omtanke for naturen og skaberværket.

PAX ET BONUM

Det var et fantastisk syn at se Assisi tone frem derude i det fjerne. Denne gamle

middelalderby med sine mange kirketårne, omgivet af den gamle bymur.

Søstrene modtog os hjerteligt, da vi ankom fredag aften, noget trøtte efter flyvturen og den lange buskørsel fra lufthavnen til Assisi.

Efter en dejlig aftensmad, serveret af søstrene, gik vi en aftentur i byen. Der var andre pilgrimme i byen. Nogle dansede til meditativ musik på trapperne til det gamle Minerva-tempel. Overalt var der denne atmosfære af åndelighed og menneskelighed. Vores aften endte på munter vis med en god cappuccino og en grappa på Piazza del Communes mest charmerende bar. Således godt rystet sammen bød vi hinanden godnat.

Lørdagen begyndte med morgenmad og morgensang i søstrenes fine kirke.

Ordet til os i dag lød: ”Gud Herrens ord kom til Abraham, det var i Karan, at Gud kaldte ham: ”Drag ud fra din slægt, fra din by, dit land, og jeg gør dig til en vel-signet mand, og bag ved ørknen ligger det forjættede land” (Udreisen – mod det ukendte).

Som Abraham brød op fra det velkendte og trygge og rejste ud i det ukendte, således også Frans.

Gunnar og Marianne viste os rundt i Assisi, hvor vi bl.a. fik fortællingen om Frans og forældrene. Så butikken, han skulle have overtaget. Han ville være blevet meget velhavende, hvis han havde fortsat faderens erhverv. Vi mødte Frans som ridder på den hvide hest ved San Francesco. Heller ikke det var hans bestemmelse. I S. Rufino domkirke så vi døbefonten, hvor Frans som lille var blevet døbt. Måske talte præsten den dag om Jesus som vintræet..? ”*Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt, for skilt fra mig kan I slet intet gøre*”.

Hvad betyder det for os, at vi er døbte mennesker?

Sankt Stefans kirke var måske det mest autentiske kirkerum, vi så. Ganske mørk og rå. Ingen udsmykning. Sådant må det have været på Frans’ tid. Jeg fornemmede, hvor barsk det må have været at leve i en tid uden elektricitet og varme. Det var denne kirkes klokker, der ringede af sig selv, da Frans udåndede og døde. Rundvisningen sluttede med et besøg i Santa Chiara, Klara’s gravkirke. Her så vi det specielle kors, der talte til Frans.

Søndagen oprandt med dejligt solskinsvejrr og vi begyndte dagen med gudstjeneste i søstrenes kirke. Derefter var der mulighed for at deltage i messen i én af byens kirker. Jeg tog med til messe i San Francesco. Kirken var stuvende fyldt. Der var den dag gæster fra den tyske evangeliske kirke, som blev budt velkomne. En betagende oplevelse at være en del af menigheden, opleve det kristne økumeniske fællesskab i salmesangen, liturgien, bønnerne, processionen... Det var stort og betagende. Hvor har vi dog en rig arv i den kristne kirke her i Europa. Gid vi må give det videre til vores børn og børnebørn..

Søndag eftermiddag var til fri disposition, så Assisi blev udforsket ved slentreture i de små stejle gader og gyder. Der blev kikket på forretninger. Beundrende blikke blev kastet til bagerens kolossale marrengskager. Søndagen sluttede af med aftenprogram og en tur til ”Eriks bar”, hvor vi ude i haven nød både den pragtfulde udsigt, vores kaffe og aperitiffen.

Mandagens ord ved morgenandagten lød således: ”Gud Herrens ord lød i Midians land, da Moses standsedes af buskens brand: ”Drag ned til Ægypten, før folket ud, for Jeg Er den jeg er, jeg er Jakobs Gud, og bag ved ørknen ligger det forjættede land”. (Rejsen mod det forjættede land).

Formiddagen bød på vandretur ned til San Damiano (Klaras kloster), der lå ganske skønt placeret lidt uden for selve Assisi.

Også Klara brød op fra det velkendte, borgerlige liv. Aflagde nonneløfte i 1212

og markerede sin overgang til den nye livsstil ved at lade sit blonde hår afklippe af Frans selv i Porziuncola. Franciskanerne indrettede med tiden et kloster til hende og de søstre, der fulgte hende ved San Damiano. Den mandlige orden var udadvendt; hvorimod den kvindelige orden måtte være indadvendt, hengiven til bøn og meditation indenfor klosterets beskyttende mure. Hendes orden hedder klarisserne.

Klara havde et venskab med prinsesse Agnes af Prag, én af de vigtigste kvinder i Europa på den tid. Datter af kong Ottokar I af Bøhmen og dronning Constance af Ungarn.

Agnes og Klara mødtes aldrig; deres kontakt bestod i brevveksling. Nogle af disse breve er blevet bevaret og viser den dybde, deres åndelige venskab havde.

Læs f.eks. dette, som Klara har skrevet *"The Mirror of Eternity"*:

"Bring your eyes before the mirror of eternity; bring your soul into the splendor of glory; bring your heart before Him who is the image of the divine substance, and transform yourself entirely by means of contemplation into His divine image. Then you too will experience that which is reserved solely for His friends, and you will taste that secret sweetness which God Himself has reserved from the beginning for those who love Him. Without even giving a second glance at the seductions which, in this restless and fallacious world, entrap the blind who give their hearts to it, love Him with all of your self He who for your love gave all of Himself."

Jeg tænker på min egen dåb. Jeg fik et løfte om evigt liv....

Mandag eftermiddag viste broder Theodor os rundt i den imponerende San Francesco kirke med den fantastiske udsmykning. Japanske buddhistiske turister er også optaget af Frans af Assisi, fortalte han. Noget, der taler meget til dem, er freskoen, der viser Frans, der prædiker for fuglene. Theodor fortalte også, at Frans ifølge legenden engang var taget til fange af den muslimske sultan i Egypten. Han prædikede for sultanen, der blev så meget rørt af ordene, at han løslod Frans og gav ham kostbare gaver.

Tirsdag fik vi ordet: ”Gud Herren talte ved Esajas’ mund, da folket sukkede i Babylon: ”Bryd op, mit folk, siger jeres Gud, din Herre kommer med glædesbud, og bag ved ørknen ligger det forjættede land.” (Rejsen mod håbet).

Vi drog afsted tirsdag med bus til La Verna. Undervejs besøgte vi museet Civico i Sansepolcro, hvor vi så det meget berømte billede af Opstandelsen. En vidunderlig frokost blev sat til livs på restauranten La Melosa, hvorefter vi blev vist rundt på La Verna (Bjerget), deltog i tidebønnen og processionen til Stigmatkapellet.

Frans var den første i den kristne kirke, der oplevede at blive stigmatiseret, få Kristi sårmærker i begge hænder, i siden og i fødderne. Det skete om morgenen den 14. september 1224 på La Verna. Himlen åbnede sig og den korsfæstede Kristus viste sig for ham som en seraf engel og stigmatiserede ham. Disse mærker bar han indtil sin død i 3. oktober

1226. Frans blev også kaldt for ”Alter Christus” – den anden Kristus.

På sin egen krop oplevede Frans, at Kristus kom til ham og satte sit mærke på ham.

Onsdag morgen lød ordet: ” Gud Herren talte til sin kære søn, og Herrens vilje er en opfyldt bøn: ”Drag ned til menneskers faldne jord, og bring dem livet i sandheds ord, for bag ved ørknen ligger det forjættede land.” (Guds rejse til os).

Dagen bød på endnu en udflugt. Turen gik til Spoleto, en malerisk by i Umbrien, hvor vi så den imponerende viadukt, fontænen, det gamle torv, den gamle romerske vej, amfiteatret og domkirken. Guiden Eva gav os en glimrende indføring i de mange gamle historier.

Gunnar og Marianne havde sørget for endnu en vidunderlig frokost med både kalvesteg, lammekød og perlehøne. Deserten var en lækker appelsinlikørkage og en lille kop kaffe. Således godt rustet fortsatte udflugten til franciskaner-munkeklostret oppe på bjerget, Montelucio.

Naturen har altid betydet meget for franciskanerne. Selvom ordenen opstod i byens miljø blandt borgere, håndværkere og handelsfolk, trak Frans sig ofte tilbage ud i naturen og var i stilhed.

Det samme gjorde Jesus. Han trak sig ofte væk fra folkemængden for at være i stilhed og for at bede. Har vi ikke behov for det samme? Os, der lever i det hektiske byliv?

Torsdag fik vi ordet: ”Gud Herrens ord kom til Jesus Krist, da i Getsemane han lå til sidst: ”Bryd op, kom og sid ved min

højre hånd, min vilje er sket! De skal få min ånd, for bag ved ørknen ligger det forjættede land.” (Himmelrejse og verdensrejse).

Vi gik turen til Santa Maria degli Angeli / Portiuncula. Vi vandrede på en lang sti, beklædt med tilhuggede kvadresten, hvorpå alverdens navne og adresser stod indridset. Det var mennesker i alle aldre fra hele verden, der havde givet donationer til restaurering af denne pilgrimssti.

Det rører mig dybt at være vidne til denne åndelige samhørighed, der eksisterer ud over den ganske vide verden. Nu fik jeg selv lov til at gå ad denne sti ned til den kirke, som betyder alverden for franciskanerne.

Det fortælles om Frans, at han og hans fæller ikke i det lange løb var velkomne i Rivotorto, hvorefter han prøvede at få

overladt en anden lille kirke, som kunne være deres. Han spurgte biskoppen og kannikerne ved S.Rufino – uden held. Til sidst fik han af benediktinerne på Mount Subasio lov til at leje Porziuncola (den lille lod) med kirken San Maria degli Angeli. Prisen var symbolsk: en kurv fisk om året.

Her fik de deres blivende hjemsted, fuldt af minder, der stadig plejes og vises frem.

I dag er stedet domineret af en vældig 5-skibet kirke, påbegyndt i 1569 under pave Pius V og blev først færdig i løbet af det 17.årh. Jordskælvet i 1832 ødelagde facaden, som blev genopført i nyklassisk stil og den nybarokke pragtfacade blev tilføjet i 1928.

Inden i kirken, lige under den høje kupel, ligger det gamle Porziuncola .En ganske enkel lille kirkebygning, måske

---

fra det 4. årh. Dets indre med det uregelmæssige tøndehvælv sværtet af halvandet årtusinds lampesod, beherskes helt af alterbilledet: *Ilario da Viterbos* fresko fra 1393.

Hovedfeltet forestiller Maria bebudelse og er omgivet af en række felter, der gengiver et par af stedets kæreste minder: legenden om rosenbusken uden torne og Porziuncola-afladens indstiftelse.

Omkring kapellet havde Frans og hans fæller deres "celler", nødtørftige hytter. En af dem er bevaret, den der tjente som hospital. Der døde Frans på den nøgne jord i 1226 mens en flok lærker steg jublende til vejrs udenfor og kirkeklokkerne ringede af sig selv i Assisi. (Cellen ligger lidt til højre op imod koret).

Vi så den bemalede statue af Frans, der på sine fremrakte hænder har redeplads for et par levende hvide duer, enfoldighedens og renhedens dyr. Rosenhaven, il Roseto. Det fortælles, at Frans en vinternat drevet af svære fristelser kastede sig ned i en tornebusk på dette sted for at få smerterne til at jage fristelserne bort. Men tjørnen blev til en blomstrende rosenbusk uden torne, men med de grønne blade brunplettede som af blod! Og det er sandt! Roserne i rosenhaven har ingen torne.

I nøje sammenhæng med rosenunderet fortælles Porziuncola-afladens historie. I en version tilsiger Kristus Frans, at Porziuncola skal være et velsignet sted, hvor enhver, der skrifter oprigtigt, skal få syndernes forladelse. Pave Honorius III bekræftede denne aflad i 1216 og Frans indstiftede afladsfesten, som den

fremdeles fejres den 2. august med en stor folkelig religiøs fest.

Torsdag eftermiddag gik til Museo della Memoria, hvor vi så udstillingen om redningen af jøderne i Assisi under 2. verdenskrig. Aftenen blev tilbragt på Ristorante Metastasio, hvor broder Theodor glædede os ved også at sidde med om det veldækkede bord.

Vejret denne aften blev særdeles regnfuldt. Regnen stod ned i tove og de små gader sejlede i vand. Havde du ikke taget dit morgenbad, fik du nu mulighed for at få det på den naturlige måde!

Fredag fik vi ordet: "Gud Herrens ord går også ud i dag, for uafsluttet er vor Herres sag: "Drag ud fra jert land, jeres slægt og by, da kommer mit rige jer nær på ny, for bag ved ørknen ligger det forjættede land."

Formiddagen brugte jeg til endnu et besøg i Santa Maria degli Angeli/ Portiuncula. Jeg sad i stilhed i det lille gamle kapel og havde en stund med Gud. Som det skete for Maria, møder Gud os personligt. Mødet med Gud kan have afgørende konsekvens.

Eftermiddagen gik med udflugt. De planlagte udflugtsmål til bl.a. Eremo delle Carceri og Subasio-bjerget måtte aflyses pga. for megen regn. I stedet for så vi Rivortorto med den hellige hytte, hvor Frans og de første fæller boede. De første fæller hed: Bernard, Peter, Giles, Sabbatino, Morico m.fl. De levede i Rivortorto i tre år fra 1208-1211. De besluttede sig for at leve på en radikal måde: i absolut fattigdom. Frans var modstander af at man

endog ejede en bog, for hvis du havde en bog, måtte du have et hus. At eje et hus betød, at du måtte beskytte det.

Det gav mig stof til eftertanke... Jeg, der holder så meget af at sidde med en bog.

Regnvejret gjorde det umuligt at komme op på bjerget, så udflugten denne eftermiddag gik til forskellige maleriske byer i omegnen.

Fredag aften var festaften, hvor søstrene bød op til dans og konkurrencer. Det var en fornøjelig aften, hvor også broder Theodor dansede rundt i sin munkekutte. Det viste sig, at søstrene var i særdeles fin form og udkonkurrerede os på dansegulvet.

Søstrene og broder Theodor er mennesker, der er draget ud fra deres land, deres slægt og by...

Er jeg selv draget ud....?

Lørdag rejste vi hjem med ordene: "Gud Herrens ord går også ud engang med domsbasuner og med englesang: "Drag ud, min søn, og hent folket hjem, til dom og til frelse du føre dem, for her i himlen ligger det forjættede land."

Nu gik kursen atter hjemad mod Danmark. Bussen kørte os til lufthavnen og vi nåede flyet. Vi landede i Kastrup lufthavn til rette tid.

Med tilbage i bagagen er for mit vedkommende rigtig mange gode oplevelser, der både giver mig inspiration som menneske og som præst i det amarkanske multikulturelle landskab.

Jeg bliver aldrig færdig med at grunde over meningen med mit liv. Skabt i Guds billede er vi alle, i dåben blev vi en del af

Guds familie, på rejse her i livet som redskaber for Hans Fred.

TAK til Gunnar og Marianne for en veltilrettelagt, oplysende, åndeligt berigende og fornøjelig tur!

Pax et Bonum!

Ellen M. Gylling

Assisi-Kredsens efterårstur 2013

Efterårsturen gik i år til Maribo, hvor vi overnattede hos Birgitta Søstrene i Mari-bo.

Efter vi var blevet budt velkommen på Birgitta søstrenes kloster, og alle var blevet indkvarteret i denne smukke bolig – stod middagen klar til os. Den blev serveret i klosterets gæstespisestue, hvor bordene var dækket meget smukt. Enkelthed og sans for skønhed kendetegner klosterets indretning.

Eftermiddagen var en kulturoplevelse – med rundvisning i Maribo Domkirke. Eftermiddagens kaffe og kage fik vi på Ebsens Hotel.

Derefter var der rundtur i Maribo – hvor fortællingen af Maribos historie fortsatte.

Vi blev modtaget i Maribo Domkirke af kirkens kirketjener, hvor vi fik en meget interessant og levende og engageret for-

tælling om kirkens historie, dens relationer til Birgitta søstrene.

Vi startede i landemode salen, som ligger bag alteret. Herinde opbevares kirkens klenodier, et røgelses kar i bronze to nonneringe, foruden Christian den III's bibel og Frederik den II's bibel, Der lige har gennemgået en stor restaurering, hvor man ved en speciel teknik har forsegleet siderne i den gamle bibel. En fantastisk restaurering – med stor respekt for denne gamle bog. Denne restaurering er betalt af Augustinusfonden .

I dette lokale findes et såkaldt Birgitta alter, hvor man er i tvivl om det er den hellige Birgitta eller det er jomfru Maria, der er malet på alterets billede. Der er symboler, der kan vise hen til dem begge.

Der står også et Augustinus alter fra ca. år 1400, hvor der er et træskærer arbejde af kirkefaderen Augustinus. 1698 blev Leonora Christina begravet i Maribo domkirke.

Selvom Maribo Domkirke er en luthersk domkirke er der mange ting, der er bevaret fra Birgitta søstrene, fra den katolske tid.

Ved reformationen i 1536 blev det katolske kloster ophævet, og kirken blev til kirke for den protestantiske jomfrustiftelse. 1596 brændte Maribos gamle bykirke , der stadig hed Skimminge Kirke.

Maribo kloster kirke blev kirke for hele Maribo, men det blev først Domkirke i 1803.

Maribo Domkirke var oprindelig Birgitta Søstrenes klosterkirke. Klosteret blev bygget på jordene fra godset Grimstrup som lå i landsbyen Skimminge. Jorden blev skænket af Margrethe d. I – Skimminge blev 1416 til købstaden Maribo. Fra Vadstena blev der sendt munke til Skimminge for at bygge klosteret efter de åbenbaringer den hellige Birgitta af Vadstena havde fået. Det var også væsentligt at klosteret skulle ligge ved et vadested. Man mener klosteret var færdig 1416 og klosterkirken stod færdig 1470. Klosteret rummede både nonner og munke samt præster, nonneklosteret lå mod nord og munkeklosteret mod syd.

Byen voksede op omkring klosteret i Maribo. Omkring dette kloster udviklede Maribo sig til en handelsby, da mange, der drog på Valfart opholdt sig hos Søstrene på deres rejse. På et tidspunkt var der 12 købmandsgårde i denne lille by. På den tid var klosteret en meget velstående orden, der ejede flere herregårde og 400 bøndergårde.

Om aftenen fortalte en af Søstrene os om Birgitta Søstrenes ordenen, samt om hvordan de kom tilbage til Maribo.

Birgitta søstrenes nye kloster blev indviet i 2006. Det ligger ned til Sønder sø. Birgitta søstrene har altid betydet meget for Maribo. Selv efter de forlod det gamle kloster har byen Maribo bevaret det oprindelige byvåben – hvor den Hellige Birgitta byder velkommen. Maribo er navnet på Birgittinernes kloster Habitacu-

lum Mariae, Marias bolig. Klosteret ligger kun 10 minutters gang fra ruinerne af det gamle kloster og kloster kirke. Birgittinerne tilhører Den Allerhelligste Frelsers orden Ordo Sanctissimi Salvatoris O.Ss.S

Ordenen kaldes Birgittinerorden, som blev grundlagt af Den hellige Birgitta i 1370 og blev fornyet i 1900 – tallet af Moder Maria Elisabeth Hesselblad.

Søndag morgen var der messe i Kloster kirken kl. 7.30 hvor vi var nogle, der deltog. Kl. 10 var der gudstjeneste i Maribo Domkirke, hvor en gruppe også deltog.

Efter middagen forlod vi klosteret og kørte til Fuglesang og Fuglesangs kunstmuseum, hvor vi fik en fremragende rundvis-

ning, hvor vi primært koncentrerede os om Olaf Rudes akvareller.

Olaf Rude er vokset op på en gård ikke langt fra Herregården Fuglesang. Det var netop i denne smukke natur han malede sine første billeder. Mange af hans akvareller er malet på Bornholm. Oluf Rude er bl.a. kendt for billederne bag formanden i Folketinget. Han har også malet en akvarel af Dronning Ingrid, som hænger på Frederiksborg Slot.

Fuglesang Kunstgalleri er bygget på jorden fra Herregården Fuglesang.

Når man inde på kunstmuseet står på Udsigten et bestemt sted på museet, er der den skønneste udsigt ud over Skejten – et stort område, der er fredet. På netop dette område har Oluf Rude malet mange af sine billeder. På udstillingen så vi også en skitse Oluf Rude havde lavet i Assisi. Det færdige maleri var desværre i depot. Frederik fik øje på Santa Chiara kirken.

Vi afsluttede dagen i Enghave Kirke, hvor vi spiste pizza og hyggede os sammen. Som altid når man tager på tur med Assisikredsen, er det en kulturel, social oplevelse.

En stor tak skal lyde til Marianne og Gunnar for en dejlig og veltilrettelagt tur.

Ellen – Margrethe Laugesen

Forårsrejse til Assisi 2014

16. - 24. maj

Forhåndsinteressen for næste forårsrejse til Assisi har været så stor, at den er fuldttegnet. Det er dog muligt at komme på venteliste. Programmet kan hentes her:

<http://www.assisi.dk/Nyt/Rejseprogram-foraar2014.pdf>

Henvendelse til Gunnar Bach Pedersen. Adresse: se bagsiden

Assisi-Kredsen
Marianne Plum
Teglværksgade 3,1.th.
DK-2100 København Ø

Returneres ved varig adresseændring

BESTYRELSEN

Frederik Hjerrild, formand
Dirch Passers Allé 17, 3.th.,
2000 Frederiksberg
tlf 61 79 50 55
frederikhjerrild@gmail.com

Marianne Plum, sekretær
Teglværksgade 3,1.th, 2100 Kbh Ø
tlf 39 29 87 40 / 20 28 25 03
plum@assisi-kredsen.dk

Lotte Abel, kasserer
Havnevej 26,st.tv. 4000 Roskilde
tlf 38 28 85 56
Assisi-Kredsens giro: 225 19 49
Bank: reg. nr 3186 konto: 225 19 49

Gunnar Bach Pedersen
Sdr. Boulevard 114,1.tv, 1720 Kbh. V
tlf 33 25 52 92
gbp@assisi-kredsen.dk

Eva Rungwald
Løvevej 10, 2610 Rødovre
tlf 36 41 33 96

Gert Ryom-Hansen
Vennemindevej 2, 2.th., 2100 Kbh Ø
tlf 39 29 26 14

Blanka Langsted
Roskildevej 94, 5.tv.,
2000 Frederiksberg
tlf 38 79 89 82

Johan Petersen
Kulsviervej 95 B, 2800 Lyngby
tlf 45 87 99 47

Susanne Gram Larsen
Mathilde Parken 5, st.th., 3400 Hillerød
tlf. 48 26 23 89
sglarsen@mail.dk

NYT FRA ASSISI-KREDSSEN

redigeres af
Marianne Plum (ansv)
Gunnar Bach Pedersen

Nyt fra Assisi-Kredsen
ISSN 1395-8798